

Когато дойдохъ на себе си и отворихъ очи, слънцето вече залъзваше! прохладенъ вѣтрецъ играеше по челото ми, който види се и ми спомогна на съвземанieto ми.

Никой не бѣше съгледалъ принадлежката ми; раненитѣ всички стояхъ още на брѣга да гледатъ сѣвѣщата страна на Дунава.

Селянинътъ стопанинъ на колата, на които бѣхъ, стоеше прѣдъ воловетѣ си и съ думи ги галеше. Азъ го попитахъ, защо спрѣхъ и чакатъ толкова дълго време, и той ми отговори, че тъй като на Дунава има само единъ мостъ (построенъ върху ладии), прѣзъ него сега минавалъ единъ транспортъ съ провизия за рускитѣ войски, и трѣбва да чакаме изминаването му и тогава да дойде нашия рѣдъ.

Селянинътъ ми говореше по румънски, но отъ произношението му виждахъ, че не е отъ Румъния, и отъ дума на дума разбрахъ, че той е синъ на онзи старецъ, който ме изгости въ селото си, когато за първи пѣтъ стъпихъ въ България при минаването ми отъ Корабия.

Измина руския обозъ, дойде нашия рѣдъ; тръгнахме, стигнахме на моста.... Разбрахъ това отъ тумтението и друсанieto из колата върху дъскитѣ. Вървимъ, вървимъ и изминаване нѣма! колата едва прѣстѣпватъ, тъй ми се струваше.

Изведнѣжъ млъкна тумтението и прѣстана друсанieto, изминахме моста; колата вървихъ по мѣкия пѣськъ.... Вече сме у Румъния, у дома си!...

Като стигнахме въ Т.-Могуреле, много свѣтъ се натрупа да ни гледа, ако и да бѣше нощишло да ржешъ дъждецъ размѣсенъ съ снѣгъ. Всѣкой задаваше въпроса: „Какво има на Плъвенъ? Сдаде ли се Османъ-Паша? Какъ сж нашиятъ храбри солдати? и д. т.

За качеството на нашиятъ Куркани и Ванатори знаехъ всички, но и всѣкой пакъ искаше да чуе повтѣрно за тѣхъ, а още повече отъ самитѣ солдати.

Въобразявахъ си, че като си дойдъ въ нашата земя и ще се успокоѣ отъ страданията. Но, казахъ ми, че болницитѣ били пълни и че трѣбва да чакаме до дѣто ни притѣкнатъ мѣсто. А между това майоринътъ Берендей, даде заповѣдъ да ни захранватъ съ супа. Когато даваше